A°. 1837. N°. 1.

Woensdag, den 4den Januarij.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 31 December 1836.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

Aan de Slavin *Sina*; toebehoord hebbende aan LUCIA van BUTTNER.

Aan de Slaven *John* en *Sarah*; toebehoord hebbende aan J. CADDELL.

Aan den Slaaf *George*; toebehoord hebbende aan D. J. DE MEZA.

Aan de Slavin *Marijann*; toebehoord hebbende aan C. E. van LOGHUIZEN.

Aan de Slaven *Matthijs* en *Leonardus*; toebehoord hebbende aan J. R. DE VRIES.

Aan de Slaven *Jan*, *Christiaan* en *Jacoba Hermina*; toebehoord hebbende aan J. DOMPIG; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

ANNA MARIA FRANCINA KRUISWEG.
JOHN VUURMAN.
SARA PAAUWSTAART.
GEORGE WILLEM OUDLAND.
MARIA ANNA SOPHIA HUISWIJK.
MATTHIJS STUIFMEEL.
LEONARDUS VAN DER KOOP.
JAN LEEMPUT.
CHRISTIAAN LEEMPUT.
JACOBA HERMINA PANTALON.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 2 Januarij 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. heden, n°. 1, is aan den Edel Groot Achtbare Heer H. KLINT, als aftredend Lid van den Kolonialen Raad, op deszelfs verzoek om niet weder te worden herkozen, eervol ontslag verleend, met betuiging van Zijne Excellentie's dank, voor de veelvuldige, gewigtige en langdurige diensten aan de Kolonie bewezen.

En is tot LID VAN DEN KOLONIALEN RAAD, in plaats van opgenoemd aftredend Lid, gekozen en benoemd, de Heer JOOST ZAAL, aan wien tevens is opgedragen het HEEMRAADSCHAP in de divisien *Thorarica* en *Matappica*.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 3 Januarij 1837.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Het BROOD van 8 Centen, moet wegen 6 Oncen.
En dat van 4 Centen, 3 Oncen.

De Prijs van het *Vleesch* is bepaald, als volgt:

Het RUNDVLEESCH 43 Centen per ℔.
Het SCHAPENVLEESCH 48 Cent. per »
Het VARKENSVLEESCH 34 Cent. per »

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Eerste Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij te *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order, dd. 5 dezer, N°. 378/70, roept bij deze op:

Alle vrije Mannelijken Ingezetenen, welke zijn, immers zich aldaar, doorgaands bewijsselijk ophouden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1837, den vollen Ouderdom van *Achtien* jaren zullen bereikt hebben en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* jaar nog niet zullen hebben voleindigd, en alzoo hun *Vijftigste* jaar nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten al dan niet, tot de vrijgestelde of uitgeslotenen te behooren.

Zij zal hare *eerste Zitting* houden op Maandag den 9den Januarij 1837, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, en hare werkzaamheden voor die Zitting bepalen tot de personen, wier namen aanvangen met de letters A., B., C., D., E., F., G., H., J., K. en L.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de letters en het nummer hunner woonplaats moeten opgeven.

Paramaribo, den 23 December 1836.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,

De Secretaris,
H. BENJAMINS.

Advertentien.

EEREDIENST
BIJ DE
HERVORMDE GEMEENTE.

Op Zondag den 8sten Januarij e. k. des morgens ten *half negen* uren, GODSDIENSTOEFENING.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 31sten Dec., de Nederlandsche Sloep *Bucklebury*, Kapt. F. Gregory, van Rio Marowijne; hebbende 1 dag reis.

Idem, de Nederlandsche Sloep *de Nes*, Kapt. G. Ellart, van Coronie; hebbende 3 dagen reis.

UITGEZEILD.

Den 3den dezer, Z. M. Brik van Oorlog *WINDHOND*, Kapitein Luitenant ter Zee J. F. KIST, naar Curaçao.

Mengelingen.

De operisten en de Rooverbende.

In de lente van 1816 was een gezelschap acteurs en zangers op weg naar eene der kleine landsteden, niet verre van de Golf van Venetië gelegen, waar zij met Paschen moesten spelen. Op eens werd hun hotsend oud rijtuig door eene geduchte bende overvallen. Met al de vlugheid, die vrees en ontroering hen toelieten, gehoorzaamden de reizigers aan het bevel der bandieten, om uit te stappen en af te zitten. Eene prima donna en eene soubrette, twee tenors en een dikke vette bassetaille kwamen uit de aloude kast te voorschijn, terwijl een tiranno domestico, een primo amoroso en een violist, die voor orchestmeester diende, van den bok afdaalden. Zij waren bijna dood van schrik; doch onder het uitstrekken hunner personen langs den rijweg, om zich te laten uitplunderen, gaven zij plegtig te kennen, dat zij slechts arme virtuosi waren; — dat alles, wat hunne koffers inhielden, slechts uit tooneelkostumes bestond, waaraan de roovers niets hadden, terwijl zij zelve door zulk een verlies ongelukkig zouden worden.

»Cospetto di Bacco! — Genti da teatro! — Komedievolk! bravo!" riepen verscheidene uit: »maar wij moeten zien, of dat de zuivere waarheid is."

Bij het openen der bagaadje en kisten van de arme speellieden, bevonden de roovers dat men hen niet bedrogen had. De inhoud bestond hoofdzakelijk uit morsige kleederstukken, met kwasten en klatergoud afgezet, uit een' voorraad van blanketpotjes, een paar hemden, onderscheidene tragische pruiken, en komische dito, eene Romeinsche toga, of zoo iets, uit eene oude gordijn van roode zijde gesneden, 2 à 3 pantalons a la Turque, en een galakleed a la Louis XIV, om door den minnaar te worden gedragen. Wat den vedelaar betreft, deze had niets dan de kast, waarin zijn instrument lag, benevens een hemd of twee, zijn' voorraad van linnen voor den veldtogt. Maar bij het uithalen van deze kostbaarheden uit den wagen, haalden de roovers er nog iets anders uit, hetgeen zij dachten dat meer waarde had; — het was een klein roodbollig Engelschmannetje, dat zich gehaast had, om het voorbeeld zijner reisgenooten te volgen, maar in een' hoek der vettura gedoken lag.

»Tutti gl'Inglesi son ricchi!" (al de Engelschen zijn rijk) zeggen de Italianen; doch bij afwezigheid van eenige weinige millioenen Britten, die een treurig bewijs van het tegendeel zouden kunnen opleveren, was de kleine roodbol buiten kijf eene treffende uitzondering op hetgeen de roovers voor een' algemeenen regel hielden — der Britten rijkdom. Het was een lustig zoontje van *Neptunus*, die, behalve zijn non activiteits-traktement als luitenant en zijn' goeden moed, niets had om van te teren, en ook, buiten een zilveren horlogie, niet veel meer van waarde bij zich had dan de speellieden. Het ventje was altijd goed gehumeurd; en daar hij bij het verlies zijns uurwerks, dat hem de roovers ontnamen, een' aardigen zet in slecht Italiaansch deed, lieten zij hem zijne beurs, die de lezer uit het voorgaande wel kan beseffen, dat niet van de zwaarste was. Daarop wendden zij zich tot de acteurs, die nog altijd met het gezigt tegen den grond lagen, en geboden hen, op te staan en een stukje te zingen. De arme virtuosi stonden op, doch toonden echter niet weinig vrees voor hunne persoonlijke veiligheid en die hunner bezittingen.

»Non abbiate paura!" (wees maar niet bang!) zeide de chef der bandieten: »gij hebt niets, dat ons aanstaat; maar het is lang geleden, dat wij de laatste opera zagen vertoonen: zingt ons dus eens eene duo en een paar aria's!"

»Ja! ja!" riepen de roovers: »eene aria! Zingt er ons eene voor!"

De prima donna zong derhalve, na een voorafgaand gehem, eene bravour aria, welker slot door de bandieten, die met de kolven hunner geweren de maat hadden geslagen, hartelijk werd toegejuicht.

Italianen roepen nooit bis. De roovers verzochten nu, met een duet te worden begunstigd. Een der tenors voegde zich bij de prima donna, en er werd tot hunne nieuwe tevredenheid een duet opgedreund. De bassetaille voegde er zich thans mede bij, en daar de vedelman intusschen zijn instrument had in orde gebragt, viel hij in met een accompagnement, dat het gehoor der roovers verscheurde. De vergadering was niet onaardig zamengesteld. Tien of twaalf roovers, met hunne hooge suikerbroodvormige hoeden, hunne zwierige buisjes en met sandalen geschoeide voeten, hunne lange geweren, hunne messen en pistolen in den gordel, hunne wilde gelaatstreken, die van den zachten invloed der muzijk getuigden; — de vettutino en de postiljon, waarvan de eerste van onder den buik der muilezels en de tweede van voor derzelver hoeven was opgestaan, — want dit zijn de plaatsen, welke de roovers, bij den aanval op eene vettura, aan deze lieden doen bekleeden; — vervolgens de korte, lijvige Brit, met zijne wasdoeken reismuts, korten blaauwen rok en broek à la Wellington; — allen hunnen toestand vergetende, en slechts aan de muzijk en pret van het oogenblik denkende. Want alle liedjes waren juist niet even sentimenteel; o neen! er waren vrij ongegeneerde onder; mogelijk om den groveren smaak der roovers te voldoen, en mogelijk ook in overeenstemming met dien der zangers.

Toen de terzetto uit was, verzocht de bassetaille nederig, dat de bandieten hen mogten laten vertrekken.

»Da qui cent' anni!" (over honderd jaar!) riepen een paar liefhebbers onder de bende.

»Nog niet, — nog niet!" zeide de kapitein: »ziet hier een' aardigen knaap, dien de opera uit de oogen kijkt, met een regt muzijkantengezigt, die ons nog met geen' enkelen toon heeft vereerd! U moeten wij nog eerst hooren!" zeide hij, den tweeden tenor aanziende, die hem voor geen' man hield, aan wien men zoo iets kon weigeren.

Deze vogel had echter nog naauwelijks zijn eerste deuntje gezongen, toen een der roovers — die op eenen heuvel nabij den weg had post gevat, om, even als zuster Anna in Blaauwbaard, te zien, of er ook iemand aankwam — een schel fluitje deed hooren, en zijne makkers dadelijk kennis kwam geven, dat hij een aantal reizigers had zien naderen. Dit rapport dreef de roovers weg, de bergen op, en naar het bosch. Zij vergaten echter in hunne haast niet, om de zangers te bedanken, die zij zelfs geen stuiver hadden ontnomen. De speellieden en de postiljon pakten spoedig de bagaadje weder op; allen hernamen vrolijk lagchende hunne plaats in den wagen, en reden verder, alvorens de reizigers, door de schildwacht vermeld, de plaats hadden bereikt. Of dezen rijk waren en een goed escorte bij zich hadden, — en of zij geplunderd werden, dan wel door hunne armoede vrij kwamen, — dat wist de Engelschman niet te zeggen. Hij vertelde menigmaal met genoegen dit zijn avontuur.

Recept tegen de Babbelzucht.

IJdele nieuwsgierigheid, kwaadsprekendheid, babbelzucht en onbescheidenheid behooren van oudsher tot die gebreken, welke in kleine landstreken niet het minst worden aangetroffen. Zoodra vertoont een vreemdeling zich daar niet, of men bespiedt hem, de hoofden worden bijeengestoken, men vraagt, vorscht uit, gist en lastert. »Is hij rijk?" — »Is hij arm?" — »Van waar komt hij?" — »Wat doet hij?" — »Wie zijn zijne ouders?" — »Is hij gehuwd, of jong heer?" De vragen zijn niet bij te houden.

Een jong mensch uit eene aanzienlijke stad verlangde eenigen tijd in een zoodanig landstadje door te brengen. Den dag na zijne aankomst liet hij de voornaamste inwoners, mannen, vrouwen en ongehuwde juffers, in het logement, waar hij zijn' intrek genomen had, ter maaltijd noodigen. Men verwonderde zich, maar nam de uitnoodiging aan, en op het bepaalde uur lieten zich de verzochte gasten vinden.

Nadat het nageregt was afgeloopen, schenen zij zich gereed te maken om te vertrekken. Maar de gastheer verzocht hun, nog eenige oogenblikken te vertoeven, klom op zijn' stoel, en sprak hen op de volgende wijze aan:

»Mijnheeren en Dames! ik kom van *A* —; ik woon daar op de — gracht, en heet .....; ik bezit eene matige fortuin; ik heb in de letteren gestudeerd, om u te dienen, en denk hier eenigen tijd te blijven, om ongestoord een werk te voltooijen, welks inhoud u niet het geringste belang kan inboezemen; beide mijner ouders zijn overleden, en mijne zuster is te *R* — zeer gelukkig gehuwd; ik ben ongehuwd, en gevoel niet de minste genegenheid tot het huwelijk; ik ben noch goed noch slecht; ik leef zeer eenvoudig, bezoek nu en dan de kerk, maar nooit gezelschappen of openbare verlustigingen, speel nooit kaart, rook en snuif, betaal mijnen kleeder- en schoenmaker prompt, scheer mij driemalen in de week, draag 's winters een' wollen borstrok, bezit drie rokken en een' jas, bemoei mij nooit met de politiek, sta gewoonlijk ten zeven ure op en ga ten elf ure naar bed. Dat ik u alles mededeel, Mijnheeren en Dames, is louter in uw eigenbelang, opdat gij u om mijnentwille de tong en de hersenen niet zoudt vermoeijen. Ik ben geen lomperd, die mij spreken wil, zal mij tot zijne dienst vinden; maar ik verlang met niemand bijzondere kennis te maken, en mijn gezelschap moet u dus volkomen onverschillig wezen."

Dit gezegd hebbende, nam de gastheer afscheid van zijne verbaasde gasten. Sommigen vonden de toespraak onbeschaamd, anderen grappig en origineel; maar de babbelzucht zag zich den mond gesnoerd.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
4 *WOENSDAG.*	's mor.	3-24	's av.	9-24
5 *DONDERDAG.*	»	4-15	»	10-15
6 *VRIJDAG.*	»	5-06	»	11-06
7 *ZATURDAG.*	»	6-00	»	12-00

Ter Drukkerij van GEZUSTERS *SERRES.*